

Moskiewski Teatr Dramatyczny

Stolica Polski gości już 128-osobowy zespół Moskiewskiego Państwowego Teatru Dramatycznego pod kierownictwem znakomitego reżysera, laureata Nagrody Stalinowskiej, Mikołaja P. Ochłopkowa. Po przedstawieniach w Czechosłowacji znakomici artyści radzieccy występują przed polską publicznością.

— „Z prawdziwym wzruszeniem wstrząsamy na terytorium zaprzyjaźnionej Polski ludowej. Wzruszenie nasze jest zrozumiałe, jeśli się weźmie pod uwagę naszą chęć znalezienia wspólnego języka z czołowymi przedstawicielami polskiej sztuki w celu rozwiązywania wielkich zadań, stojących przed całą postępującą ludzkością i jej awangardą — w imię pokoju na całym świecie, w imię pełnego rozwoju w sztuce ludowej, duszy każdego narodu, w imię utwierdzenia w sztuce wielkich idei, wiodących narody do szczęścia i wolności”. Tymi słowami witał dyr. Ochłopkow Polskę, przekazując jednocześnie polskiemu narodowi i naszym działaczom sztuki pozdrowienia od artystów dramatycznych Moskwy i całego Związku Radzieckiego.

Już po pierwszych przedstawieniach wspólny język został znaleziony. Wysoki poziom artystyczny i bliska nam ideologia Moskiewskiego Teatru Dramatycznego sprawiły, że całym sercem i pełnią najwyższego uznania wita jego występy polskie społeczeństwo.

Moskiewski Państwowy Teatr Dramatyczny zrodził Rewolucja Listopadowa — powstał on w 1922 r., kiedy to na Syberii toczyły się jeszcze walki z japońskimi interwentami. Wyrosły z walki o lepsze jutro, za zadaniem naczelnym swej działalności postawił sobie Moskiewski Teatr Dramatyczny służbę dla ludu. Stąd aktualizacja repertuaru, poruszanie najżywniejszych zagadnień życia, walka z desek sceny o dobro i sprawiedliwość. Kontakt z życiem, to główne hasło teatru. Hasło ważne,

ale bynajmniej nie nowe. Wszak najwybitniejsi twórcy dzieł teatralnych — Moliere czy Szekspir (ktwili także swymi utworami w wydarzeniach swego czasu, brali żywy udział w zagadnieniach chwili bieżącej).

— „Praca nasza polegała zawsze przede wszystkim na śmiślącym odzwierciedleniu konfliktów chwili bieżącej, na studiowaniu środowiska i przemian, jakie się w nim dokony-

Mikołaj P. Ochłopkow

wują, na przedstawianiu prawdy życiowej. Dlatego np. przygotowując się do wystawienia „Młodej Gwardii” Fiediejewa, pojechalismy całą grupą: aktorzy, reżyserzy i scenografowie do miejsc rodzinnych bohaterów Krasnodonu, aby móc wiernie zrekonstruować obraz ich życia i walki. Podróż ta wpłynęła decydująco na jakość naszego spektaklu” — opowiada dyr. Ochłopkow.

Ścisła współpraca zespołu teatru z czołowymi pisarzami takimi jak: Pogodin, Wsiewolow, Korniejczuk, Fiediejew, Leonow, Wiśniewski — prowadzona w tej formie, jak przedstawiła powyżej dyr. Ochłopkow — umożliwia zespołowi teatru trzyma-

nie ręki na pulsie życia i silną więź z całym społeczeństwem radzieckim. Równie żywe jest współzycie i współpraca z robotnikami i młodzieżą. Po przedstawieniach odbywają się wspólne spotkania, na których przeprowadzona jest żywa wymiana zdań na tematy związane ze sztuką, teatrem i życiem artystycznym.

Mimo, że zasadniczym kierunkiem repertuarowym Moskiewskiego Teatru Dramatycznego jest aktualność, mimo, że sztuki poruszające zagadnienia współczesne, cieszą się największym powodzeniem. Teatr nie zrywa ze sztukami klasycznymi. Utwory klasyczne zajmują w Teatrze miejsce niepospólnie, grane są w całości z pietysmem dla tekstu i szcunkiem dla treści.

W Polsce — odwiedzając nasze większe miasta i ośrodki robotnicze — zespół Moskiewskiego Teatru Dramatycznego wystąpił z następującymi sztukami: „Wielkie dni — Stalingrad” M. Wirty, „Młoda Gwardia” wg. powieści Fiediejewa, „Sąd honorowy” A. Steina, komedia muzyczna W. Gusiewa „Wiosna w Moskwie”, „Tania” A. Arbuzowa i „Pies ogrodnika” Lope de Vega. Pragnęlibymy bardzo, by opuszczając nasz kraj mili goście z równym uznaniem wyrażali się o naszych osiągnięciach i postawie naszego społeczeństwa, jak określił dyr. Ochłopkow swe wrażenia z Czechosłowacji, mówiąc:

— „Widzieliśmy, jak czechosłowacki naród z wielkim entuzjazmem wykonuje pierwszy socjalistyczny plan 5-letni. Tym twórczym entuzjazmem ogarnięta jest również przodująca inteligencja, która w konkretny sposób postanowiła poświęcić swój talent i zdolności służeniu narodowi i jego wzniosłym celom. Praktycznie w dziedzinie teatru wyraża się to w dążeniu do stworzenia repertuaru o współczesnym charakterze, który by postawił i rozwiązał najbardziej palące problemy interesujące naród czechosłowacki”.

M. WIRTA: „Wielkie dni”. Scena z aktu II. B. A. Mielnikow (szef sztabu 62 armii), A. A. Chanow (dowódca 62 armii), W. M. Orlowa (Lola, łączniczka).

W. GUSIEW: „Wiosna w Moskwie”. — Scena z aktu III. — S. J. Ałtowska (Nadia), B. M. Talmazow (Gawrulin).

A. FIEDIEJEW: „Młoda gwardia”. — Scena z aktu II. — T. M. Karpowa (Luba Szewcowa), L. N. Swierdlin (Wafka), B. A. Tiajkina (Malka Luby).

LOPE DE VEGA: „Pies na śnie” („Pies ogrodnika”) G. P. Kiryłow (markiz Riearde) i N. J. Biełanowa (hrabianka de Bellor).